

mening blive i høj Grad generende for en stor Del Mennesker, som udsætte sig for at faa en meget uretfærdig Behandling, fordi de bøje sig for den af Hensyn til den Maade, hvorpaa Politiet træder op, og den Myndighed, det tiltager sig. For dem vil denne Lov gøre Skade, men for andre kan det jo være ret behageligt at faa en Lov, som kan fritage dem for offentlig Omtale af det, de have begaaet. Denne Adskillelse af Befolkningen i forskellige Klasser er jeg en stor Modstander af, og det vil jeg ikke være med til at fremme. Nu, da man har faaet en lille Smule Offentlighed ved den offentlige Politiret, skal man ikke sætte det Stempel derpaa, at det er noget, der er forkert og noget, man skal se at komme bort fra, man skal tværtimod gaa den modsatte Vej og se at faa mere Offentlighed ind i Retsplejen, end man har. Det forekommer mig altsaa, at dette Lovforslag peger i den forkerte Retning.

Hvad de stillede Ændringsforslag angaar, anser jeg dem ikke for at være af saa væsentlig Betydning, at jeg vil stemme hverken for eller imod dem; jeg vil altsaa afholde mig fra at stemme om Ændringsforslagene, men vil forbeholde mig at stemme mod det hele Forslag, naar det foreligger til endelig Afgørelse ved 3dje Behandling.

Formanden: Jeg skal bemærke, at det er 2den Behandling, hvor de enkelte Paragraffer og de til dem stillede Ændringsforslag ere Genstand for Behandling, og det forekommer mig, at det ærede Medlem (Knudsen) var en hel Del uden for denne 2den Behandlings Karakter.

Justitsministeren (Rump): De af Udvalget stillede Ændringsforslag til Regeringsforslaget indeholde paa forskellige Punkter faktiske Ændringer af det af mig foreslaaede, men da intet af dem er af den Betydning, at jeg finder Anledning til bestemt at modsætte mig det, skal jeg ikke gennemgaa disse forskellige Punkter, men blot indskrænke mig til nogle Bemærkninger om et Par enkelte af de faktiske Ændringer.

Baade den ærede Ordfører (H. N. Hansen) og det 4de ærede Medlem for 1ste Kreds (Octavius Hansen) fremdrog den Ændring, som var foretaget i Forslaget, at man ikke forlanger, at den sigtede for at kunne modtage det af Politidirektøren gjorte Tilbud skulde vedgaa, at han havde gjort sig skyldig i den Forseelse, for hvil-

ken han er sigtet, og fremhævede det som en Forbedring. Nu kan man ganske vist sige, at Antagelsen af et saadant Tilbud, som er affattet i Overensstemmelse med § 1 efter Regeringsforslaget, eller som det vilde blive efter Udvalgets Forslag i Forbindelse med, at den sigtede ikke udtrykkelig erklærer, at han er uskyldig, indeholder en temmelig sikker Garanti for, at han virkelig er skyldig, og han kan i og for sig ikke have noget at besvære sig over, naar han i saa Tilfælde bliver taget paa Ordet, saaledes som dette nu bliver Resultatet af Lovforslaget. Naar man imidlertid i Regeringsforslaget har sat denne Bestemmelse ind, er det for at værgе sig mod, at der over for Politidirektøren eller Politiet skal komme Sigtelser frem om vilkaarlig Behandling eller om, at nogen er bleven ført bag Lyset og kommen til at betale Bøde for noget, han ikke har begaaet. Det er jo en noksom bekendt menneskelig Skrøbelighed, at medens man i sit Indre er sig bevidst, at man har overtraadt Loven og derfor kan have fortjent at faa Straf — i det foreliggende Tilfælde en Bøde — vil man saa overmaade gerne redde Skindet og paaskyde, at man er ført bag Lyset, og man holder meget af at sige, at man er ført bag Lyset af Politiet. Man har endogsaa i den senere Tid mange Eksempler paa ved kriminelle Domme, hvor Folk ere blevne dømt for og have vedgaaet Forbrydelser, som medføre Straffearbejde, at de senere have søgt at sætte en Honnør i at sige: ja, men vi have ikke været skyldige, vi ere blevne forledte til at tilstaa. Det er derfor, jeg havde kunnet ønske, at man havde bibeholdt denne Bestemmelse, og det saa meget mere, som det ikke altid er Tilfældet, at vedkommende vil faa en Genpart, man kan henvise til, hvori det siges, hvad det er for en Forseelse, vedkommende er sigtet for, hvilke Bestemmelser der ere overtraadte, under hvilke Omstændigheder osv. Jeg gaar ud fra Rigtigheden af den Fortolkning af Ændringsforslaget, som opstilles fra Udvalgets Side, at der deri ligger, at der skal gives vedkommende en Genpart af Tilbudet, naar det bliver ham forkyndt. Men det er dog kun for det Tilfælde, hvor han modtager det i sit Hjem. Naar han bliver kaldt op paa Politikammeret, vil der upaatvivlelig ikke blive Tale om, at der bliver givet ham en Genpart, hvortil endelig kommer, at han i mange Tilfælde kommer til at udtale sig straks, bliver opfordret til at udtale sig straks. Det kan da saa meget lettere senere paaskydes: ja, jeg har